

د هیلو اقل

ستونزي مو پر سگو او برياليتوبونه مو په مرمر ډبره وليکئ!

ليکوال: فرهاد احمد صديقي

Ketabton.com

د هیلو اتل

لیکوال: فرهاد احمد صدیقی

د کتاب ځانگړني

د کتاب نوم: د هیلو اتل

لیکوال: فرهاد احمد صدیقي

کمپوز چاري: فرهاد احمد صدیقي

ډیزاین چاري: فرهاد احمد صدیقي

چاپ کال: 1403 ل – 2024 م

د ټیلیفون شمېره: 0700307564

ایمپل: farhadsadiqi1874@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ډالي

زما اتل زما پلار جان ته!

چي د ژوند په هره لوره ژوره کي يې زما

لاس نيوی کړيدي!

سریزه

نحمده و نصلي علي رسوله الكريم اما بعد فاعوذ بالله
من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم په لومړي سر کي د الله (ج)
شکر ادا کوم چي ماته يې خپل د لومړني کتاب د پوره
کولو قوت راکي.

په دوهم قدم کي بايد ووايم! دا چي په اوس وخت کي
د ميني او عاشقي کتابونه په خپريدو دي. چي زموږ
ټولنه د خرابي و کندي ته کشوي.

ما وغوښتل چي داسي يو کتاب وليکم چي د ټولني
ځوانانو ته يو ډول قوي روحیه ورکړي. چي څنگه
کولاي سي د مشکلاتو په وړاندي مبارزه وکړي. د دې

کیسي مرکزی کرکتر اتل صدیقي په خپل ژوند کي له
ډیرو مشکلاتو سره مخ کېږي. چي په وړاندي يي مبارزه
کوي تر ټولو غټ چیلنج د ده په وړاندي غربت دي.
دوهم قدم کي زموږ د وطن ځيني نالایقه قصابان
ډاکتران دي چي مقصد يي خالص د پیسو شکول دي.
زموږ وطن ډیر د زړه سوي دي. زما هغه ډاکتران چي
مقصد يي د پیسو شکول دي دا توصیه ده چي دوي دي
یوځل خپل گریوانو ته سرونه ورکښته کړي داسي فکر
دي ووهي چي د ده لور، مور او یا خور مریضه وي دی
يي ډاکتر ته بوزي هلته ده ته پرله پسې نسخې ورکوي.
او دده سره په جیب کي پیسي نه وي نود ده به څه
حالت وي او اخیر هم په دي دوا سره يي ښه وه نه سي
نو زما وه دا ډاکترانو ته دا توصیه ده چي دوي دي د بل

حالت پر خپل ځان قیاس کړي او هیڅ کله د دي د
ډاکټري پر ځاي قصایي نه راباسي.
په اخير کي باید و وایم نوموړي کتاب چي ستاسو په
لاس کي دي ما د ډیرو مشکيلاتو سره لیکلي دي
هر څه شوق غواړي او همدا شوق و چي زه یې ددې
کتاب لیکلو ته و هڅولم. په پای کي له خپل پلار جان
څخه مننه کوم چي زما سره یې د ژوند په هره لوره او
ژوره کي کومک کړي دی زما اتل زما پلار جان! مننه
او بیا هم مننه!

لیکوال: فرهاد احمد صدیقي

د خلگو شورماشور و هر یوه به کونښ کوي چي تر بل مخته سي تر
خو ستيچ ښه سم وويني. پدې وخت کي نطق د ستيچ سره را ښکاره
سو. په ميک کي يې په لوړ بڼه وويل ښاغلو ميلمنو له انتظار څخه مو
ډيره مننه پروگرام پنځه دقيقې وروسته شروع کوو.

تقريباً پنځه دقيقې وروسته نطق پر ستيچ راښکاره سو او په لوړ بڼه
يې په ميک کي وويل زموږ د نن ورځي پروگرام د قران کریم په خو
مبارکو اياتونو سره شروع کوو نو د قرانکریم د تلاوت لپاره و قاري
يوسف ته بلنه ورکوو تر څو د ستيچ مخ ته راسي او زموږ پروگرام ته د

قرانکریم په خو مبارکو ایاتونو سره ښکلا ور وبخښي. وروسته نطق
ستیج ته په نږدې پرته چوکي کي کښېنستي او یو ځوان ستیج ته ور
پورته سو او په ډېر زړه وړونکي ږغ یی د قران کریم د اقرأ سورت خو
مبارک ایاتونه تلاوت کړل. وروسته له ستیج څخه راتأ سو.

- نطق د ستیج مخته یو ځل بیا راغلي او د ځینو تشریفاتې خبرو
وروسته یې وویل!

- درنو مېلمنو زموږ پروگرام نن د یو داسي شخص په باره کي نیول
سويدي چي دې وطن ته یی ډېر زیات خدمتونه کړيدي چي یو له
هغو خدمتو څخه د امید هسپتال جوړول دي چي مفت دي او بل
لوي خدمت یی د اتل خیریه بنسټ جوړول دي. دا چي دا نوموتي
ډاکټر له کومو مشکلاتو سره مخ سويدي دا به د ډاکټر صاحب اتل
صدیقي له خپلي خولي څخه واورې. او اوس بلنه ورکوو ډاکټر
صاحب اتل صدیقي ته تر څو د ستیج مخ ته راسي او موږ او تاسي ته
د خپل ژوند غمجن داستان وړاندي کړي.

ډاکټر صاحب اتل صدیقي !

تالار د تماشاتیانو چکچکو ونیوي پر ستيج باندي سپين رنگه دريشي
والا سپری را بنکاره سو وروسته یی د منني په ویلو سره وویل د
خوشحالی په خوند هغه وخت پوهیږي چي غم او سختی درباندي
تیري سي. زموږ کورني د پنځو کسانو څخه جوړه وه پلار جان مي
ایمل مور جانه حسنت خور مي خاطره او ورور مي الهام. زموږ
کورني د غریبي طبقې څخه وه پلار جان مي سپين ږري و او
چوکیداري یې کول موږ خپل د کور ټول عاید د یو دوکان څخه پوره
کوي چي موږ ته زموږ د نیکه څخه راپاته و هغه دوکان مو په ۳۵۰۰
افغاني په کږه ورکړي و او خپل دکور عاید مو په پوره کوي پلار
جان مي د تعلیم ډېر زیات شوقي و همپشه به یی ویل چي که ماننام
ته ډوډی و نه لرم خو تاسي به تعلیم نه پرېږدي پلار جان ته مي دي
الله ډېر عمر ورکړي همپشه به یی دا خبره د نصیحت پر ډول راته
کوله اتله زویه په ژوند کي د مشکلاتو له فشار څخه ونه بېرېږي پیاد
ولره چي فشار سکاره په الماس بدلوي!

دا چي زه نن زه دلته ستاسو ومخته ولاړ یم دا ټوله زما د پلار جان
برکت دي. پلار جان مي زه په ویسا اکاډمي کي شامل کړي وم چي

يو شخصي لیسه ده کله چې یی زه په مکتب کي شامل کړم نو راته وې ويل زويه که پر ځان د زړورتيا خطر ونه منې خپل هدف ته نسې رسېدلای. کونښن وکړه هدف وټاکه او د هدف د لاسته راوړلو لپاره وجنگېږه. پلار جان مي پر مور باندې د عصري زده کړو تر څنگ دیني زده کړي هم کولې. پلار جان مي زمور سره واقعاً زیاته خواري کښل. په اووم صنف کي مي له مکتب سره یو ځای سنتیران هم شروع کړل د شپې تر اتو بجو به مي درسونه ويل کله چې مو د مکتب اووم صنف په خلاصیدو سو نو د افغان ترک مکتب د ماگس امتحان اعلان سو نو د پلار جان سره ورغلم تر څو داخله را وکړي. په مکتب کي یی د امتحان وخت او ورځ را وښووله. د ټاکل سوې ورځي څخه یوه ورځ مخکي مي د شپې تر نهو بجو پوري درس ووايه وروسته مي له خدایه په امتحان کي کومک وغوښت نور بیده سوم. سهار پر پنځه بجې راکښېناستم لمونځ او یوه سپاره وظیفه مي وکړل وروسته مي د مکتب د امتحان لپاره ځان آماده کړ پر شپږ نيمې بجې مي ناشته وکړل او نور د مکتب پر خوا روان سولم.

مکتب ته چې ورسېدم نو د امتحان صحنې ته ننوتم تلاشي يې وکړل
 جوس، کپک، پنسیل، پنسیل پاک او کلمکت يې راکړل او د امتحان
 صحنې ته ننوتو هلته په هر صنف کي استاد ولاړ و. ټولو ته يې پارچې
 ورکولې. پارچه مي تري واخيستل چوکي يې راته په نښه کړل.
 امتحان مي ورکړ يوه هفته تېره سوه د جمعې ورځ وه مور مي د سهار
 ناشته تياره کړه دسترخوان هوار سو ډوډي مو پر کښېښووله. د ډوډي
 په خوړو مو شروع وکړل پدې وخت کي مي د پلار ټيليفون ته زنگ
 راغلي پلار مي اوکې کړ له هغې خوا تر سلام او سترې مسي وروسته
 يې ورته وويل چې له افغان ترک مکتبه يې زنگ وهلي دي که تکليف
 نه وي يو ځلي دي مکتب ته راسي پلار مي ورته وويل چې سمه ده
 نور يې ټيليفون قطع کړ راته وې ويل! هله اتله زويه ژر سه چې
 مکتب ته يې غوښتي يو مور مي ژر ولاړه سوه نوي کالي چې پلار مي
 په اختر کي ځانته او ماته اخيستي وه راته راواخيستل. ژر ژر مو
 کالي اليش کړل سړک ته راووتلو هلته مو تر مکتبه يو ټکسي کرايه
 کړل مکتب ته چې ورسيدو نو هلته يې د انتظار په اطاق کي کښېښولو
 چای خانه والا دوه گيلاسه چای راوړلې تقريباً پنځه دقيقې وروسته د

مکتب د مدیر سکرتر په دروازه کې را ښکاره سو له مور دواړو سره
یې سترې مسې وکړل وروسته یې وویل ستاسو زوي زمور مکتب ته
په اوله درجه کامیاب سویدی او مور هم ده ته د مکتب لخوا سل
فیصده بورس ورکوه! بېخي ډېر خوشحاله سولم د پلار جان د
خوشحالي خو مي حد نه کېده وروسته د مکتب سکرتر د قرارداد پاني
د لاسلیک لپاره پلار جان ته ورکړلې پلار جان مي د قرارداد ورقي
امضا کړلې وروسته کور ته راغلو پر ټوله کورني مو دغه زيري وکړ
مانېام ته مي د امه خاوند هم زنگ راووهلي او ويې ويل مبارک مو
سه د اتل جان د اول نمره گي عکس پر فېسبوک خپور سویدی. پلار
جان مي ډېر خوشحال سو. مانېام بیده سولم.
سهار وختي مي مور راوینس کړلم وې ويل پورته سه لمونځ وکړه را
ولاړ سولم اودس او لمونځ مي وکړل يوه سپاره تلاوت مي وکړ
وروسته مي د مکتب دريشي پر تن کړل. او مکتب اوله ورځ مي پيل
کړل.

(۴ کاله وروسته)

د سه شنبه ورځ وه ماښام مي تر درو بجو پوري مطالعه کړې وه نو
پدې خاطر سهار ناوخته راکنښستم ژرژر مي دريشي واغوستله
دباندي راووتم مور مي راته وويل اتله زويه راسه ناشته وکړه بيا ولاړ
سه! ومي ويل!

- مورجاني راباندي ناوخته دي وې ويل يوه دقيقه صبر وکړه ومي
ويل سمه ده مور مي خونې ته ننوتل. زه منتظر سوم مور مي د خونې

راووته یو تور پلاستیک یې په لاس کې و راته وې ویل پدې کې می
 یو څه چپس او ډوډي درته ایښي دي مکتب ته چې ورسېدلې نو چې
 وخت چې دي پیدا کړ وېې خوره مور جانه می په غېږ کې و نیول مننه
 می تري وکړه! وروسته په تېزي سره راووتم یوې ټکسي ته می لاس
 ورکړ ټکسي راته ودرېدل وروختلم د مکتب ادرس می ورکړ تقریباً په
 پنځلس دقیقو کې ورسېدل موټروان ته می کرایه ورکړل مکتب ته
 نوتم مکتب د گلانو سهارني وېرم پر سر اخیستی و د خپل صنف په
 لوري ولاړم استاد صنف ته راغلي و اجازه می واخیستله او پر چوکي
 کښېنستم استاد خپل درس ته ادامه ورکړل. یو لس دقیقې وروسته
 دروازه وټکېدله استاد ږغ کړل راځئ! دروازه خلاصه سول استاد د
 ولاړ سئ! ږغ وکړ ټوله شاگردان ولاړ سول سرمعلم صنف ته رانوتي
 موږ کښېنستلو! سرمعلم زموږ د تشویق دپاره یې یو څه خبري وکړلی
 وروسته یې د امتحاناتو یادونه وکړله وېې ویل درې ورځي وروسته مو
 امتحانونه دي بیا یې زیاته کړل د امتحاناتو تقسیم اوقات د باندي
 زړېږي نور د صنف څخه ووتې استاد خپل درس ته ادامه ورکړل
 خپل پاته درس یې خلاص کړ د تفریح زنگ ووهل سو دباندې ووتم

کتابچه مي هم د ځان سره واخيستل چي تقسيم اوقات د ځان سره وليکم د نوټيس بورډ سره د شاگردانو ډېر رش و. بيرته صنف ته راغلم تر څو په رخصتي يې له تختې څخه وليکم او يا يې هم په صنف کي د يوه شاگرد څخه وليکم. د تفریح د خلاصېدو زنگ ووهل سو د فزيک استاد صنف ته راننوتې استاد چي درس خلاص کړ د تفریح زنگ ووهل سو. استاد د صنف څخه ووتې خالد ولاړ سو تر څو د صنفه ووځي! ومي ويل خالده! خالده! تا تقسيم اوقات وليکي ويې ويل هو ومي ليکي ورته ومي ويل را يې که! خالد تر ميز لاندي کتابچه راواخيل را يې کړه په تقسيم اوقات کي لومړی امتحان د رياضي و بيا د فزيک بيا د کيميا او همداسي نور کور ته ولاړم لمړی ورغلم د پلار جان لاسونه مي ور مچ کړل وروسته د مورجاني خواته ورغلم د هغې لاسونه مي هم ور مچ کړل وروسته د خپل خونې پر خوا ولاړم هلته مي دريشي ايشه کړل وروسته د پلارجان خونې ته ورغلم هلته مي د کټ لاندي ترموز راواخيست. تقريبا نيم ساعت وروسره کنبېنستم وروسته خپلي خونې ته ولاړم د امتحانونو لپاره پلان جوړ کړ. پلان په داسي و چي هره شپه بايد تر يوولسو بجو درس ووايم

وروسته باید هر سهار پر پنځو بجو راکښېښم او تر اوو بجو پوري به درس ووايم. امتحانات راورسېدل اول درې امتحانه مي په ښه ډول ورکړل د یک شنبه ورځ وه امتحان چي مي ورکړ نو کور ته ولاړم هلته مي د پلار جان لاسونه ور مچ کړل وروسته د مور جاني و خواته ورغلم کله مي چي د مور جاني لاسونه ور مچول نو پر بدن باندي مي يې ډېره شديدې تبه احساس کړل د مور جاني پر تندي مي لاس ور کښود ډېر شديد گرم و او مړه مړه خوله هم پر پرته وه ورته ومي ويل مور جاني ايا صحت مو ښه دي وې ويل هو اتله زويه ښه يممه ته راغلې امتحان دي سم ورکړ ومي ويل هو مور جاني سم مي ورکړ وې ويل ښه اوس ورسه دريشي دي اليشه کړه ومي ويل سمه ده مور جاني! د خوني پردې مي کش کړلې او پر خپل ځای پرېوتلم. د خوني دروازه خلاصه سول مور مي خوني ته رانوتل وې ويل اتله زويه چای درته راوړم که بيدېږي ومي ويل يا مورجاني زه به يو ساعت بيده سم! وې ويل سمه ده! وروسته مي مور له خوني څخه ووتل او زه بيده سولم.

د لمر د وړانگو پنا مي پر سترگو ولوېدل سترگي مي خلاصي کړلې مور
جاني مي د خوني پردې کش کړلې وې ويل اتله زويه ولاړه سه د
مازديگر لمونځ وکړه چي قضا کيږي ومي ويل سمه ده ولاړه سوم
دباندي سراي ته راووتلم اودس مي وکي بيرته خوني ته راغلم لمونځ
مي وکړ. د جغرافيه د نوټ کتابچه مي له ځان سره راواخيستل د پلار
جان خوني ته ورغلم هلته مي کتاب وکتې.

د ماښام اذانونه شروع سول مسجد ته مي د تگ تابيا ونيول. د
جماعت څخه چي راغلم د چايو گيلاس مي د ځان لپاره ډک کړ د مور

برغ مي سو ويل يې اتله زويه! يو ځل اشپز خاني ته راسه ومي ويل
درغلم ويې ويل زويه ماښام ته يو څه ترڪاري، يو پاو مستې او پينځه
ډوډۍ درسره راوړه او د سر درد يو پاكټ گولي هم درسره راوړه ومي
ويل سمه ده ولاړم تر څو د دوكان څخه دا شيان را واخلم.

دوكان څخه مي ټوله شيان را واخيستل او د درملتون پر خوا
روان سولم په لاره كي مي تليفون په جيب كي و شرنگيده
تليفون مي د جيب څخه راوكښي پلار مي وو او كې مي كړ پلار
مي وويل اتله زويه نن د يو ملگري په كور كي ميلمه يم او
ناوخته درځم ما ويل سمه ده درملتون څخه مي دوا او
نانوايي څخه مي ډوډۍ را واخيستل او كورته ولاړم ډوډۍ
مي مور ته ورسول او خپلي خوني ته ولاړم تر څو د سبا لپاره
د مكتب تقسيم اوقات جلا كړم د خوني دروازه خلاصه سول
او كوچنۍ خور خاطره مي په دروازه كي را ښكاره سول ويې
ويل اتله وروره په دا يو څو سوالونو كي مشكل لرم ومي ويل
راسه خوري چي در ويې ښيم د خور د سوالو مشكل مي ور

حل کړ نور دا ولاړل او ما خپل کتابونه سره ټول کړل او د ریاضي د کتاب د سوالونو په حلولو اخته سو لم د ماخستن تر لمانځه پوري مي کتاب وکتی او د لمانځه تر ادا کولو وروسته کورته ولاړم مور مي ډوډی سمه کړل زموږ عادت داسي وو چي ډوډی به مو تر لمانځه وروسته خوړل نور مي نو ځان خوب ته اماده کړی سهار پر پینځه بجي د لمانځه د ادا کولو لپاره را ولاړ سوم اودس مي وکړ نیمه سپاره تلاوت مي وکړ او د تلاوت څخه وروسته مي خور ته د سترخوان د راوړلو وویل هغې سترخوان راوړ او د سهار له ناشتې وروسته مي لباس تبدیل کړ او سرک ته را ووتلم تر څو يو ټيکسي- ونيسم پینځه دقیقې بعده يو ټيکسي- راغلل او مکتب ته ولاړم مکتب ته چي ورسيدم ټوله شاگردان دباندې ولاړ دي او چپتران يې په لاس کي دي زه هم ولاړم د کانتین څخه مي يو بوتل اوبه را واخيستلې نور مي چپتر را واخيستي تکرار مي پر وکړی.

په دا وخت کي په لاوډ سپيکر کي ږغ وسو چي لس دقیقې

بعده امتحان شروع کيږي ما هم د امتحان لپاره امادگي ونيول او د امتحان وسايل مي سره اماده کړل د رياضي امتحان مي په ډير ښه شکل سره ورکړ او همدا ډول د بيولوژي امتحان مي هم ورکړ په سبا د کيميا امتحان وو کور ته ولاړم د مور مي تبه وه د سر د درد گولي مي ورکړل نسول سمه.

مانښام مي يو ټيکسي- را وگرځول او مور مي مهمند هسپتال ته ورسول هلته يې سيروم ور چالانده کړي خاطره مي ورته راوغوښتل زه هم ولاړم او د کيميا کتاب مي را واخيستي تر څو يوشی ورڅخه زده کړم په مور مي ډير فکر خراب و تقريباً د شپې يولس بجې وې چې ډاکټرانو رخصت را کړي کورته راغلو د شپې تر يوې بجې پوري مي کتاب کتې او نور بیده سولم.

سهار تقريباً پينځه نيمې بجې وې چې راوينس سولم اودس او لمونځ مي وکړی او خدای (ج) څخه مي خپلي مور ته د شفاء غوښتنه وکړل او ورغلم د مور پوښتنه مي وکړل پر تندي مي

یې لاس ور کښینسود تندی یې لږ تود وو او مړه خوله پر پرته
وه ومي ویل اوس څنگه یې ویې ویل تر ماښام اوس ښه يم بیا
یې وویل اتله زویه ماښام ډیر راسره په تکلیف سوې ایا د
امتحان امدادگي دي نیولې ده؟ ما ورته وویل هو مورجاني او دا
هیڅ تکلیف نه وو خدای (ج) دي تاته شفاء درکړي نور د
مکتب پر خوا روان سوم .

مکتب ته ولاړم او امتحان مي ورکړ د مکتب څخه د وتلو په
حال کي وم چي خالد را ناره کړل ومي ویل څه وايې؟ ویې
ویل څه شی کوي چي دونه وختي ځي په درس کي یو څه
مشکل لرم او د ریاضي استاد ویل چي د ریاضي نمرې را
باسم یو څه وخت به ورته منتظر سو ومي ویل کومه پوښتنه
دي درلودل؟ پوښتنه یې وکړل پوښتنه یې په پولینوم کي وه
پوښتنه مي ورجواب کړل لس دقیقې وروسته یې نمرې وځړولې
ورغلم چي نمرې وگورم پر نمره ډیر رش وو او هر شاگرد
غوښتل چي خپلي نمرې وگوري هر شاگرد چي به را تیر سو

ډیر به یې طبیعت خراب وو ځکه چې نمرې به یې ډیري کمي وې زما هم ډیر زړه غوښتی تر څو نمرې وگورم چې څو نمرې به مي وړي وي کله چې وار ماته را ورسیدی خپلي نمرې مي وکتلې تاف مي وړي وې ډیر خوشحاله سولم او غوښتل مي چې ژر خپل کور ته ورسیرم تر څو پر خپلي مور جاني او پلار جان باندي د خوشحالی زیری وکړم کورته چې را ورسیدم پلار جان او مور جاني ته مي وویل بیخي ډیر خوشحاله سول.

زموږ امتحانو همداسي جریان درلودی چې ټوله شپارلس مضمونونه وه د پینځلسم مضمون امتحان د پښتو و. امتحان مو ورکړ. د امتحانه چې راووتم نو په جیب کي مي تلیفون وشرنگېدي کله مي چې اوکې کړ د خاطره چیغه مي واوریده! په ډیره وار خطایي مي وویل خاطره خوري خیرت دی ولي چیغي وهې؟ ویې ویل اتله وروره ژر ځان را ورسوه مور پرته ده بزغ نه کوي او سترگي یې سپیني دي.

ډیر وار خطا سوم خور ته مي د وار خطایي د کمولو لپاره یو

څه دلایسي ورکړل ورته ومي ويل مه ور خطا کيږه د کوشي په سر کي يم دا دی در رسيم ژر روان سولم د ډيري وارخطايي څخه لار راڅخه ورکه سول چي څه وکړم سرک ته چي ورسيدم ټيکسي- ته مي لاس ور کړی او د کور پر خوا روان سوم کور ته چي ورسيدم ژر مي خور ته وويل مور راسره پورته کړه د شفاء خاني پر خوا ځو ويي ويل سمه ده.

شفاء خاني ته چي ورسيدلو کت يې راوړی مور مي يې پر پريستل او عاجل اطاق ته يې دننه کړل د اطاق مخته ورته منتظر سولو تقريبا لس دقيقې وروسته يو نرسه په منډه راغلل ويي ويل ستاسو پر مور د زړه حمله راغلې ده و د محاسبې اطاق ته ورسئ هلته خبره ورسره خلاصه کړی مور که دي تر مابنهامه عمليات نسول د مرگ خطر ورسره تړلی دی ډير وارخطا سوم ومي ويل سمه ده ژر د محاسبې اطاق ته ورغلم.

هلته د کمپيوټر کار خواته ورغلم کومه ورکه چي نرسي راکړې وه هغه مي ورکړل کمپيوټر کار تقريبا پينځه دقيقې په کمپيوټر

اخته وو او ویې ویل د زړه عملیات په دوه لکه افغانۍ کېږي او پسي- زیاته یې کرل ستاسو مریض باید اته شپې دلته بستر سي تر خوښه سي ومي ویل شپه په خوده ویې ویل شپه په دوه نیم زره افغانۍ ده ومي ویل که یو څه ښه پکښي وکړې ویې ویل که پیسې نه تحویلوی او مریض موندنه عملیات کوی نو مریض مو خارج کړی. حساب مي در کړی نور تلای سئ!

له ډیره قهره مي د مخ رنگ ورته واوښت خو څه مي کړي وای دلته مي مور پر بستر پرته وه څه مي نسوای ورته ویلای خیر راووتم او حیران وم چي څه وکړم زموږ کورنۍ د غریبي طبقې څخه وه پلار مي چوکیدار وو او موږ خپله گوزاره په یوه دوکان کول چي له نیکه څخه را پاته وو د هغه دوکان کرایه د میاشتي درې نیم زره افغانۍ وه او پلار مي په چوکیداری کي درې زره افغانۍ اخیستلې په همدغه پیسو مو کور چلاوه او نه پوهیدم چي دومره پیسې زه له کومه کړم.

په دا وخت کي مي پلار په دروازه کي رانکاره سو او ویې

ویل اتله زویه په مور دي څه سوي دي؟ خاطره زنگ راووهه
چي پلاره يو ځل مهمند هسپتال ته ځان را ورسوه مور لږ
ناجوړه ده او نور يې تليفون بند کړ ورته ومي ويل بابا پر مور
د زړه حمله راغلي ده او ټوله قصه مي له سره تر پايه ورته
وکړل.

پلار مي تر ډير فکر کولو وروسته سر را پورته کړی او ويې
ويل زویه بله چاره نلرو کاش هغه دوکان خرڅ کړو ومي ويل
صحيح ده ويې ويل ته دي دلې مور ته پاته سه زه به د دوکان
چاره ور وکړم ومي ويل سمه ده.

د مازديگر پينځه بجې وې چي پيسې يې را ورسولې ورته ومي
ويل دوکان دي خرڅ کړ ول هو دوکان مي په پينځه لکه
افغانۍ خرڅ کړ د پيسو څخه مي دوه نيم لکه افغانۍ را
واخيستلې او د محاسبې اطاق ته ورغلم. پيسې مي کمپيوټر
کار ته ورکړلې.

کمپيوټر کار راته وويل! پر څلور بجې يې عمليات ورکوه

ومي ويل سمه ده په ځان نه پوهيدم چي څه وکړم د خدای
(ج) څخه مي مور ته شفاء غوښتل.

سبا مو د تاريخ اخري امتحان وو کتاب مي را واخيستی او
ومي ويل تر څو چي مي د مور عمليات خلاصيري تر هغه
وخته خدای دي وکړي يوشی زده کړم پر يو کټ کښينستم
پينځلس دقيقې وروسته يو نرسه په نيولې ساه راغله او ويې
ويل دحسنا ته نوم مريض ستاسو سره دی؟ ومي ويل هو
ويې ويل (O-) ويني ته عاجل ضرورت دی ژر يې د ويني له
بانک څخه راوړه ومي ويل سمه ده هلته چي ولاړم هغوی راته
ووويل هلته پيسې تحويل کړه.

ومي ويل ستاسو په سينو کي زړه سته که يا هلته يو انسان د
مرگ سره لاس او گريوان دی او تاسو د پيسو په غم کي
ياست؟ ويې ويل په نورو شيانو مو سر نه خلاصيري پيسې
تحويل کړه او وینه واخله.

په زر افغانۍ یوه خلته وینه وه. پیسې مي تحویل کړلې او وینه
مي وروړل خه وخت وروسته نرسه بیا را ووته او ویې ویل
دوې خلتې وینه نوره راوړه ومي ویل دا ده یوه خلته مي
راوړل بله بیا ولي غواړې؟

په وار خطايي او بنده، بنده ژبه یې وویل ه...هغ...هغه پ...
په غلطي کي د ډاکټر څخه د زړه یو رگ ووهل سو اوس وینه
په ډیر شدت سره روانه ده.

د نرسي څخه مي مخ واړوی او د محاسبې اطاق ته ورغلم. دا
چي ډیر وار خطا او په غصه وم له ډیره قهره مي دروازه و نه
ټکول کمپیوټر کار د میز تر شا ناست وو او تلیفون یې غوږ ته
نیولی وو او په زوره یې خندل له ورايه معلومیدل چي د یوې
بنځي سره رغیږي کله چي زه ورغلم تلیفون یې ډیر ژر له غوږ
څخه لیري کړ او ویې ویل

— د ادب او اخلاقو په نوم یو شی پیژنې که یا؟ سیده را روان
یې دروازه ولي نه ټکوي بې ادبه.

ومي ويل!

— يا نه يې پيژنم

کمپيوټر کار له ډيري غصې څخه سور او شين اوښتی او ويې

ويل

— ووځه بد اخلاقه!

دا چي زه هم ډير په غصه وم نو خوله مي پر را خلاصه کړل!

— د ځانه دي څه فرعون راته جوړ کړی هر يوه ته چي ورسې

يا نمرود وي يا فرعون وي د پيسو شکول خو مو داسي زده

دي دا کار بيا ولي نسئ کولای د انسان څخه مو حيوان جوړ

کړی دی او يوازي په اخته ياست چي هغه پاته پيسې واخلي

که پاته سو پاته سو او که نسو پاته وياست وخت او وعده يې

پوره وه د پيسو شکول خو مي داسي زده دي کاش چي يو څه

احتياط مو هم زده وای.

کمپيوټر کار چي د غصې څخه سور او شين اوښتی وو ويې

ويل

— ووځه بد اخلاقه! ورته ومي ويل!

— بد اخلاقه ته ماته وايي کاش چي تاسو خپله لږ اخلاق درلودای او بيا مو بل ته نصيحت کړی وای

— کمپيوټر کار نارې کړلې! څه شي غواړې؟ لکه مچ په غوږ کي مي را بونېږې. ورته ومي ويل!

— تاسو د پيسو له اخيستلو بل کوم کار لري پيسې مي پر ميز ورته کينودلې او ومي ويل! بيل وليکه ده هم په ډير قهر سره پيسې واخيستې او بيل يې پر ميز کښيښودى.

— ويې ويل! څه له مخ څخه مي چپ سه!

د پسخند پر ډوله مي ور غبرگه کړل!

— ته نور بيلان اماده کوه زه درباندي راځم ده په درد راته وويل

— ژر ووځه!

وينه مي را واخيستل او نرس ته مي ورکړل تقريبا دوه ساعته وروسته د عمليات پر سر زرغون گروپ ولگيدى زړه مي ډير

خوشحاله سو تر هغه وخته مي په درس کي په هيڅ شي سر نه خلاصیدی د عملیات خانې دروازه خلاصه سول او زما زړه يعني زما مور يې د علمیات خانې څخه را ويستل سپين ټوکر يې پر هوار کړی وو مور جانه مي پر تندي مچ کړل وروسته يې زما مور خپل اطاق ته يوړل زه ولاړم د پایواز په اطاق کي ورته منتظر سوم او خپل کتاب مي را واخيست د شپې تر يوې بجې پوري مي کتاب وکتی او وروسته بیده سولم.

سهار پر پینځه بجې راوینس سولم اودس او لمونځ مي وکړی وروسته مي يوه سپاره د قرانکریم تلاوت وکړی او د الله (ج) له درباره مي خپلي مور ته د شفاء غوښتنه وکړل ډیر خوشحاله سولم او خپله خور خاطره مي ورته را وغوښتل او ولاړم تر څو چي امتحان ورکړم.

د امتحان صحنې ته ورغلم استاد په عجيبه نظر راته وکتل او ويې ويل اتله څه سوي دي رنگ دي ولي داسي ژړدی؟ ومي ويل استاده هسي- يو څه بې خوبه سوی يم امتحان چي

مي ورکړی سیده شفاء خانې ته ولاړم هلته بیا د پایوازانو په اطاق کې منتظر سوم لږ وخت نه وو تیر سوی چې نرسه راغلل ویې ویل دغه دوا راوړه.

ولاړم تر څو دوا راوړم د صفا کار څخه مي پوښتنه وکړل! دوا خانه چیري ده؟ هغه را وښودل د ځان سره مي فکر وکړی چې راسه د یوې بلي دوا خانې څخه یې را واخله هغوی راته وویل چې ددې دوا مترادف لرو خو دا دوا نه لرو پر یو پینځو شپږو دوا خانو وگرځیدم هغه دوا نه وه نو د هغه دوا مترادف دوا مي را وخیستل کومه دوا چې مي په بازار کې را وخیستل دوه نیم سوه افغانۍ بیل یې سو دوا مي راوړل او نرسی ته مي ورکړل او زه د پایواز اطاق ته ولاړم تقریبا لس دقیقې وروسته نرسه راغله او وې ویل ډاکټر صاحب غوښتی یې.

را ولاړ سوم نرس ته مي وویل سمه ده درځم نرسه ولاړه او زه هم د ډاکټر پر خوا ور روان سولم دروازه مي ور وټکول دها خوا څخه د رايه! برغ وسو ور ننوتم ډاکټر خپل مخته پرتي

چوکی ته اشاره وکړل ویې ویل کښینه! کښینستم ډاکټر وویل
دغه دوا چي تا راوړې ده هغه دوا نه ده ورته ومي ویل دوا
خانه ویل همدا دوا ده ویې ویل ته کومي دوا خانې ته ولاړې
ورته ومي ویل قدوسي دوا خانې ته ویې ویل ولي زموږ له
دوا خانې څخه نه را واخیستل ورته ومي ویل هلته گرانه وه ده
ویل ورسه زموږ د دوا خانې څخه دوا واخله. ښه مي ورته
ووویل ولاړم دوا مي راوړل او ډاکټر ته مي وسپارل ډاکټر راته
ویل دا نسخه هم راوړه! هغه مي هم راوړل. ډیر ستړی سوی
وم ولاړم تر څو یوه سترگه خوب وکړم اطاق ته به رسیدم چي
په جیب کي مي تلیفون وشرنگیده عمه مي وه ویل یې زویه
مور دي اوس څنگه ده؟ ورته ومي ویل الحمدلله اوس تر
پخوا ښه ده ویې ویل څه شي ته خو به ضرورت نه وي؟ ورته
ومي ویل پیسې پوره دي هغه دوکان مو خرڅ کړی ویې ویل
هر څه ته چي ضرورت وي راته ووايه ورته ومي ویل سمه ده.
زه هم نور پرېوتلم ترڅو بیده سم.

نن مي د مورجاني اتمه وه په همدې فکر کي اطاق ته روان وم
اطاق ته لا نه وم رسيدلی چي نرسي را برغ کړل ول د ډاکټر
صاحب په کاريي کله چي په دروازه ور ننوتم ډاکټر صاحب
راته وويل دغه څلور رقمه سيروم راوپه .

له دوا خانې څخه مي هغه سيرومان ورته راوپل او ډاکټر ته
مي ورکړل.

ډاکټر راته وويل تقريباً دوې شپې بعهه مو مريض خارجوو
ورته ومي ويل سمه ده.

(۲) ورځي وروسته

د پایوازانو په اطاق کې ناست وم چې نرسه راغله وې ویل
ډاکټر صاحب غوښتي یې ومي ویل سمه ده درځم. ورغلم
ډاکټر راته وویل تاسو باید نور خپل حساب پاک کړی پر بدن
مي یو ډول لږزه راغلل. ومي ویل سمه ده ډاکټر صاحب!

کمپیوټر کار ته ورغلم کمپیوټر کار راته وویل ستا مور دلته
لس شپې تیري کړي دي او شپه په دوه نیم زره افغانۍ
حسابوو ټوله حساب پینځویش زره افغانۍ کیري.

په جیب کې مي وکتل ټوله لس زره افغانۍ وې ورته ومي
ویل! نوري به مازدیگر را ورسوم په درد یې راته وکتل ویې
ویل دا هم واخله ټولي پر یوه ځای راوړه ورته ومي ویل سمه
ده را ووتم الهام ته مي زنگ ور ووهه ورته ومي ویل شل زره
افغانۍ درسره راوړه او موټر هم راوله تقریبا د مازدیگر څلور
بجې وې چې پیسې یې را ورسولې.

د محاسبې اطاق ته ورغلم پیسې مي ورته کښینودلې کمپیوټر

کار تقریباً لس دقیقې په کمپیوټر کې اخته وو او وروسته یې
وویل تلای سئ!

مور جانه مي د عاجل اطاق څخه راویسته او د مریضانو د
تگ را تگ پر لاره مي را تا کړه. موټر ولاړ وو الهام ټوله
شیان سم کړي وه د موټر سیت مو هوار کړ او په دواړو مو مور
جانه په موټر کې پرستل او د کور پر خوا روان سولو.

کورته پر لاره مي د عمه زوی صابر زنگ را ووهه او د مور
جاني پوښتنه یې وکړل ورته ومي ویل مور جانه مو را خارج
کړی اوس کور ته پر لاره یو.

ویې ویل: زه به هم کور ته درسم چې ورسیدلو مور جانه مو را
تا کړل. خاطره مخکې له مخکې د مور جاني لپاره ځای سم
کړی وو. مور مي پر ځای سره سمه کړل.

لس دقیقې وروسته دروازه وټکیدل دروازه مي ور خلاصه کړل
صابر وو د مور خونې ته مي بوتلی. لس دقیقې ورسره
کښینستم! خاطره اشاره راته وکړل ور ولاړ سوم! راته ویې

ویل اتله د بازار خخه ترکاری، غوښه او یو شه رومیان راوړه له کوره را ووتم د مازدیگر اذانونه شروع وه تر نیمايي لاري به تللی وم چي په جیب کي مي تلیفون وشرنگیده تلیفون مي له جیبه راویستی ملگری خالد مي وو.

تر سلام او سترې مسې وروسته یې وویل:

— ولي داسي ورک یې؟ ورته ومي ویل پر مور جاني مي د زړه حمله راغلې وه په وارخطايي راته وویل:

- اوس خنګه ده؟ ورته ومي ویل الحمدلله اوس تر پخوا دغونه ښه ده ویې ویل شکر! الله (ج) دي عاجله شفاء ورکړي ومي ویل امین.

خالد وویل د امتحاناتو نتایج راوتلي دي او د شنبې په ورځ یې غوښتي یو ورته ومي ویل سمه ده چي دا ځل به مي خو نمرې وړي وي ویې ویل یا ان شاء الله ستا خخه څوک نسي-
مخته کیدلای له دې وروسته یې تلیفون قطع کړ.

وریخو خپل وزرونه د اسمان پر مخ غورپولي وه د تالاندي
غورهاری سو د باران نرم خاڅکي د مخکي پر مخ اوریدل د
بازار څخه مي سودا را واخیستل کورته راغلم سودا مي خور
ته ورکړل دباندې را ووتم اودس مي وکړ او په خونه کي پر
لمانځه ودریدم د لمانځه پر وخت مي د مور ځگړوي ته پام سو
لکه چي ډیر په تکلیف وي لمونځ چي مي خلاص کړی د مور
جاني پر تندي مي لاس ور کښینود تبه يې وه او پر تندي يې

خوله راغلي وه لاس مي د تندي خخه را ایسته کړی او پوښتنه
مي ورخخه وکړل مور جاني سر دي درد کوي؟ ويې ويل هو د
صابر راته وويل ډاکټر د درد گولي نه دي ورکړي؟ ورته ومي
ويل ورکړي يې دي. وې ويل دوا يې ورکړه را ولاړ سوم او د
مور جاني له دوا خخه مي گولي را واخيستي او ور مي کړلې.
پينځلس دقيقې وروسته مي مور جانه د خوب څپو په خپلو
ارامو غيړو کي واخيستل زه هم را ولاړ سولم تر څو بيده سم.

د خور وار خطا ښه مي تر غوږو سو سترگي مي خلاصي
کړلې! نوري چينغي هم ورسره گډې سولې ژر ولاړ سوم
دباندي را ووتم ټول پر مور جاني را ټول وه په وار خطايي
مخته ورغلم ومي ليدل چي د مور جاني د سترگو سپين
راوتلي دي تر خولې يې ځگان راځي او په ستوني کي يې
خرهاری دی په وار خطايي مي الهام ته زنگ ور ووهه چي ژر
يو ټيکسي- راوله په لس دقيقې کي يې ټيکسي- راوستل مور
جانه مو ور پورته کی او د لوي مهمند روغتون پر خوا روان

سولو هلته په رسیدلو سره یې مور جانہ په تذکره کي پرستل او عاجل اطاق ته یې دننه کړه.

همدا د ژوند ستره هستي وه چي دننه یې کړل زه په ځان نه پوهېدم ومي څغستل هلته د یوه اطاق دروازه خلاصه سول یو ځوان راووتی زه یې پښو ته وروغورځېدم او زاري مي ورته شروع کړلې د ځوان سترگي د اوبنکو ډکي سولې.

یو لاس مي پر اوږه ولگېدي شاته مي وکتل یوه سپین سرې بنځه ولاړه وه ويې ویل زویه پورته سه زه ستا مور يم مور به دي الله (ج) جوړه کړي ته غم مه کوه نور یې له سترگو اوبنکي په بهېدو سولې او ولاړه. زه همداسي لکه لېونی د عملیات خانې پر شاوخوا گرځېدل چي د عاجل اطاق دروازه خلاصه سوله یوه نرسه راووتل ویل یې چي ستا پر مور جاني بیا د زړه حمله راغلې ده له ډیري ویري مي د مخ رنگ و الوتی ومي ویل څه وکړم ويې ویل ډاکټر صاحب ته ورسئ.

په تیزی سره د ډاکټر خواته ورغلم ورته ومي ویل څه وکړم

ډاکټر صاحب؟ ويې ويل تر دوو ورځو پوري يې مور په سيرومانو او دواو ساتلاى سو تاسو يې سمدستي پاکستان ته ورسوئ ومي ويل سمه ده تر مانښامه پوري مي مور په هوش کي راغلل تر سترگو مي اوبنکي راغلي ورغلم او تر څنگ يې کښينستم د مور جاني تر سترگو مي هم اوبنکي را رواني سولې ويې ويل زويه څنگه يې؟ ومي ويل ښه يم مور جاني اوس دي حالت څنگه دى ويې ويل اوس لږ څه ښه يم.

ومي ويل مور جاني سبا سهار دخيره روانيرو پاکستان ته.

- ويې ويل څه؟

- ومي ويل پاکستان ته څو له سترگو يې اوبنکي په بهيدو سولې مخ يې بلي خواته واړوى له ځان سره يې وويل کاش مور داسي ډاکټران درلودای چي بهر ته د تگ ضرورت نه وای.

همدلته مي د ځان سره پريکړه وکړل چي له ځانه به د زړه نامتو ډاکټر جوړوم.

زړه مې ډیر درد کوي د خپل هیواد حالت مې سترگو ته ودریدی له څه خبرو اترو وروسته مې مور ته وویل مور جاني زه به تاته ډوډۍ راوړم. نور ولاړ سولم مور ته مې وویل مور جاني ته استراحت وکړه پلار ته مې زنگ ور ووهه چې خاطره راوله خاطره یې راوستل. خاطره مې مور ته کښینول او خپله ولاړم تر څو مور ته ډوډۍ راوړم.

لاندي تا سوم په بازار کي یو ډول شور ماشور وو د اسمان مخ وریځي نیولی وو زه ولاړم مور ته مې څه پیرني را واخیستل خپله مې ډوډۍ خواته نه کیدل د خاطره لپاره مې یو څه وریځي او یو څه ډوډۍ را واخیستل راغلم د هسپتال په ځینو کي پورته سوم د اطاق دروازه مې خلاصه کړل ډوډۍ مې د خاطره په لاس ورکړل خاطره ته مې وویل اوس وختي بیده سي سهار وختي سفر لرو نور زه هم ولاړم د پایوازانو په اطاق کي بیده سولم تر څو سهار وختي را کښېنم.

د باران شورهای او د مرغانو چغهای وو دباندې را ووتم د
گلانو سهارنی وړم په هوا کې خپور وو لوړمې وکتل او فکر
مې کوی چې اسمان هم زما پر حالت باندې ژاړې ددا هیواد پر
حالت باندې ژاړې ولاړم اودس، لمونځ او تلاوت مې وکړی
پورته سوم او د مور جاني اطاق ته ولاړم. مور جانه مې له
خوبه راپاخول.

خاطره ته مې وویل چې بیکونه تیار کړي ولاړم لاندې تا سوم

په بازار کي بڼغ بڼوغ وو هلته په موټرانو پسي- وگرځیدم د پاکستان تر باډره پوري مي موټر کرایه کړ بیکونه مي راواخیستل لاندي را تا سولو په موټر کي سپاره او د پاکستان پر لوري مو خپل سفر پیل کړ.

خاطره او مور شاته ناستي وې زه مخته ناست وم بیکونه په ډکۍ کي ایښي وه پر لاري موټر وان بحث کوی او د جنگو څخه یې سر ټکوی زما زړه بیا په یوه بله دنیا کي وو خپل د مور جاني ناجوړي مي سترگو ته ولاړه وه فکر مي کوی که یې چيري مصرف ډیر سوڅه به کوم ځکه زما سره په جیب کي یو نیم لک افغانۍ پاته وې نوري ټولي پیسې راسره خلاصي سولي.

د موټر پر هنداره څک، څک باران اوریدی او موږ خپل منزل ته دوام ورکړی وو تقریبا دوه ساعته وروسته د پاکستان باډر ته ورسیدلو د موټره څخه کښته سولم او د بل موټروان څخه مي پوښتنه مي وکړل.

- اغا خان هسپتال ته مو په څو بيايي؟

- ويې ويل! په پينځه سوه کالداري!

ټوله موټر ته ور پورته سولو او د اغا خان هسپتال پر لوري مو موټر روان کړی.

هلته چي ورسيدلو زما مور جانه يې سيده عاجل اطاق ته نيستل د همدې ورځي ماښام ته يې زما مور راويستل فکر مي کوی چي پيسې به څو سي؟ نرسي نسخه په لاس کي راته ونيول راته وې ويل! دغه دوا راوړه.

لاندي تا سوم په نسخه کي فقط دوې ليکي خط ليکلی وو دواخانې ته ور ننوتلم او نسخه مي ورته ونيول فقط دوه پاکټه گولۍ يې راکړلې ومي ويل هغه نور؟ ول نوره دوا نسته او نه هم موږ چاته اضافه دوا ورکوو.

له ډيري خوشحالی څخه ما ويل چي وزرونه وکړم او مور ته ورسم او زيږی پر وکړم دوا مي راو اخيستل را ووتلم او اغا خان هسپتال ته ور وختلم دوا مي نرسي ته ورکړل را تا سوم

نرسه بیا راغلل ویې ویل د محاسبې اطاق ته ورسه او حساب تادیه کړه.

زړه مې ډیر لږزیدې او د محاسبې اطاق ته ورغلم کمپیوټر کار په کمپیوټر کې اخته سو. وې ویل! ستاسو د مریض نوم څه دي؟ ومي ویل حسنات پسي- زیاته مې کړل بناغلیه! موږ په ډیره غریبه طبقه کې یو زه خپله متعلم او پلار مې چوکیدار دی. پلار مې د ټوله کورنۍ سرپرستی کوو. که لږ ښه راسره وکړي.

ویې ویل ورسئ مخامخ شعبي ته ورسئ مخامخ شعبي ته چې ورغلم هلته یو چاغ سړی ناست وو دریشي- یې پر تن وه سره نیکتایي یې تړلې وه سلام مې ورته ووايه عینکي یې له سترگو څخه ایسته کړلې او پورته یې راته وکتل ولاړ سو ستړي مسې یې راسره وکړل وې ویل کنښنئ! کنښنستم.

ورته ومي ویل هلته د محاسبې په اطاق کې یې راته وویل چې مخامخ شعبي ته ورسه خو بیلابیلې پوښتنې یې وکړلې ویل یې!

نوم دي څه دی؟ ومي ويل نوم مي اتل دی ول کورنۍ وضعه مو څنگه ده؟ ما ويل په ډیره غریبه طبقه کي یو ویې ويل دغه ستاسو د عملیاتو پیسې یو لک او شل زره افغانۍ سوي دي خو ستاسو غربت په کتلو به ستاسو څخه اتیا زره افغانۍ واخلو.

ډیر خوشحاله سوم ومي ويل ډیره مننه ورغلم پیسې مي له جیبه څخه ورته را وکښلې او ور مي کړلې کمپیوتر کار په کمپیوتر کي اخته سو! د کمپیوتر کار سترگو ته چي مي وکتل نو د خپل هیواد هغه کمپیوتر کار را په یاد سو چي په لوی مهمند هسپتال کي اخته وو. او د هغه رویه مي په یاد سول. یو اه! مي د ځان سره وکښې! ده ته وگوره دغه کمپیوتر کار څومره با تربیه او با ادبه دی او هغه بل کمپیوتر کار څومره بې تربیه او بې ادبه وو له ځان سره مي فکر وکړی زموږ مشران چي د سیاست ناري وهي او تر ټولو غټ دښمن پاکستان بولي صحیح ده دښمن به مو وي خو دلته د دښمنۍ مسئله یوې خوا

ته مگر هر فرد ولي پاکستان ته روان دی؟ ولي د تداوي لپاره
پاکستان ته ځي؟ ايا په موبړ کي دومره زور او طاقت نسته چي
يو نامتو ډاکټر ولرو؟

تر زړه مي ويني خثيدلي په همدا خيالو کي وم چي کمپيوټر
کار بزغ وکړی ورځه مي واخيستل را ووتلم.

د مور اطاق ته ورغلم او ورته ومي ويل مور جاني اوس څنگه
يې؟ ويې ويل اوس بڼه يمه تر پخوا ډيره بڼه يم شکر الحمدلله
له دې دوا سره مي ډير فرق وکړی نرسه مخي ته راته ودریدل
ويې ويل ډاکټر صاحب غوښتي ياست ولاړ سوم له اطاق څخه
را ووتم نرسه تر مخه او زه د شا په پسې وم نرسه د يو اطاق
مخي ته ودریدل ويې ويل دغه د ډاکټر صاحب اطاق دی ومي
ويل صحيح ده مننه.

دروازه مي ټک، ټک کړل د هغې خوا څخه د مهرباني بزغ وسو
او ور ننوتم تقريبا يو د پوخ عمر سړی، کوچنی عينکي يې پر
سترگو، ډبل بریتونه او غټه بیره يې وه پر يوه اوږده چوکۍ

باندي ناست وو ويې ويل مهرباني وکړی کنېنې!

- ومي ويل مننه! کنېنېستم.

ويې ويل ستاسو مريض به ان شاء الله تر دوو ورځو پوري رک روغ سي نور يې خارجولای سئ ومي ويل مننه کوم ويې ويل نور کوم خدمت درته وکړو؟ ومي ويل مننه، خير يوسى، الله (ج) دي خير در کړې را ووتم له سترگو مي اوبنکي په بهيدو سوې له ځان سره مي فکر وکړی کاش زمور د وطن ډاکټران هم همدا ډول وای.

تر هسپتال لاندي را تا سوم ډيري گاډياني ولاړي وي يو څه ميوه او وريجي مي را واخيستي بيرته لوړ وختم د مور جاني د اطاق دروازه مي خلاصه کړل ډوډى، وريجي او ميوه مي خاطرته ور کړل زه ولاړم د پايوازانو په اطاق کي منتظر سوم او په هغه اطاق کي پريوتم سترگي مي د چت په پنکه کي گنډلي وې همداسي مي سترگي سره ورغلي وې.

د خوبونو په دنيا کي وينم چي يو کبتي په سمندر کي روانه

وي ناخپه سمندر توياني سي او کښتي غرقېدو ته نږدې سي
يو سپين ږري نوراني سړی راسي کښتي له غرقېدو وژغوري و
راته ووايي زويه ته کولای سي په تعليم سره خپله کورني
وژغورې له ځانه داسي څوک جوړ کړه چي خدمت وکړي نه
داسي څوک چي د وطن غوښي و خوري. پر تاسو به ډېر
سخت حالات راسي خو د تعليم لمن مه پرېږده.

سترگي مي خلاصي کړلې د شپې څلور بجې وې ولاړ سوم
اودس او لمونځ مي وکړی او همدا ډول تلاوت مي وکړی
لاندي تا سوم د مور جاني اطاق ته ورغلم هغوی مي هم لمانځه
ته را پاخول ورته ومي ويل مور جاني که ستا اجازه وي زه به
لږ په بازار کي وگرځم که مي يوشی خوښ سو را به يې نيسم
مانښام ته د سفر امدادگي ونيسئ روانېږو.

ويې ويل سمه ده اتله زويه خدای دي خیر در کړي لاندي
راتا سوم په بازار کي وگرځيدم غرمه يو مسجد ته ورغلم
لمونځ مي وکړی تر مازديگره پوري گرځيدم او مازديگر بيرته

هسپتال ته راغلم هلته مي بيکونه او شيان سره تيار کړل تر هسپتال را تا سولم او يو موټر مي تر هډې پوري کرايه کړې پکښي سپاره سولو او روان سولو.

د يوې خواد مور جاني په تداوي باندي ډير خوشحاله وم او د بلي خواد مابنام خوب ته ډېر اندېښمن وم موټر مو د ویش په طرف روان کړ هډې ته چي ورسيدلو د موټرانو گڼه، گونه وه هلته را تا سولو يو موټروان راته وويل کندهار ته ځئ؟ ومي ويل هو ويې ويل راځئ څه ته گورئ؟ موټر ته ور پورته سولو بيکونه مو ډکۍ ته پورته کړل او د کندهار پر خوا روان سولو.

تليفون مي په جيب کي وشرنگيدی پلار جان مي وو ويې ويل د مور مريضې- دي څنگه ده؟ ومي ويل اوس الحمدلله ډيره ښه ده دادی اوس کندهار ته در روان يو د حيرانتيا په ښځه ويې ويل څه! کندهار ته را روان ياست؟ ومي ويل هو پلار جانه ويې ويل هلته په لوی مهمند کي يې لا اته شپې بستر کړې وه دلته خو يې حد اقل بايد يو لس شپې بستر کړې وای

ومي ويل نه پلار جانہ! دوا يې هم ډيري لږ راکړله او تر لوي مهمند دلته مصرف هم ډير کم وسو.

ډير خوشحاله سو او ويې ويل اوس يې مريضې - څنگه ده؟
ومي ويل اوس الحمدلله ډيره بڼه ده له څه خبرو اترو وروسته
موخداى پاماني سره وکړه او تليفون يې بند کړ .

موټروان په موټر کي يوه سندره لگولې وه او موټر د کندهار پر
لور روان وو.

کندهار ته ورسيدلو له موټره تا سولو او يو بل ټيکسي - ته مو
لاس ورکړى. ټيکسي - ته ور وختلو او د خپل کور ادرس مو په
لاس ورکړى کور ته ورسيدلو.

خاطره ژر ولاړل د مور جاني ځاى يې ور سم کړى او مور
جانہ مو پر خپل ځاى پريستل له ځان سره مي حساب وکړى
فقط څلويښت زره را پاته وې او په هغه کي لس زره د کور د
کرايې وې او لس زره د کور مصرف غوښتې او شل زره تقريباً
په پورو کي سره تللې.

پيسې مي سره را بيلې کړلي او فکر مي وکړی چي نور به زه
څه ډول د کور مصارف مخته یوسم؟ هيڅ لار په نظر نه راتلل
بيله دا چي زه بايد ځان ته يو کار پيدا کړم تر کور دباندي
راووتم او پر لاره روان وم چي په جيب کي مي تليفون
وشرنگيدی را پورته مي کړی خالد وو.

د سلام او جوړ پخیر وروسته يې د مور جاني پوښتنه وکړل او
ويې ويل مور جانه دي اوس څنگه ده؟ ومي ويل اوس
الحمدلله ډيره ښه ده ويې ويل څه شکر دی او د مکتب نتایج
هم را وتلي دي دا ځل دي بيا اول نمرگي نيولې ده هيڅ باور
مي نه راتلی ومي ويل دا ځلي مي اول نمرگي ونيول؟ دا ځل
خو زه په ډيرو مشکلاتو کي وم.

ويې ويل باور وکړه اتله! ورته ومي ويل ډيره مننه! ويې ويل
سر کال خو دولسم ته هم کاميابه سوی يې ومي ويل هو څنگه
به وکړم؟ په تليفون کي مو څه نوري خبري هم سره وکړلې او
نور مو تليفون بند کړی.

بیرته د کور خواته را وگرځیدم پر لاره مي فکر وکړی باید یو کار ځان ته پیدا کړم تر څو د کور او مکتب مصارف پر مخ یوسم دا چي پر کال زموږ کانکور هم وو باید د کانکور امدادگي مي هم شروع کړې وای.

هیڅ نه پوهیدم چي څه وکړم؟ اخري فیصله مي دا وکړل چي د جمعې په ورځ به روزانه کوم تر څو د راتلونکي هفتې پیسې د ځان سره برابري کړم همدا اراده مي له ځان سره پخه کړل.

زموږ په صنف کي انجونې هم راسره گډې وې د صنف اول نمره به عموماً زه وم او دوهم نمره به عموماً یوه انجلۍ وه چي نوم یې هیله وه. له ډیري شتمني کورنۍ څخه وه. له پیسو څخه مي درې زره افغانۍ را جلا کړلې او له ځان سره مي وویل چي سبا کانکور امدادگي هم شروع کوم سبا پر اووه بجې باندي روان سولم او د مکتب کتابونه مي هم واخیستل او ولاړم د کانکور په امدادگي کي مي داخله وکړل.

ژوند همداسي پر مخ روان وو د جمعې په ورځ به مي روزانه

کول، په مکتب کي مي هم درس وایه او په سنتیر کي مي د کانکور امدادگي هم ویل.

یوه ورځ د جمعې په ورځ پر چوک د نورو مزدورانو سره ولاړ یم یو نوې لکسل را کات سول او ودریده زه هغه بغل ته ولاړ وم په ټولو مزدورانو کي یې ماته اشاره وکړل ول ځوانه راسه ورغلم ومي ویل څه شی دی؟ ویې ویل په کور کي لږ کار دی کولای یې سې؟ ومي ویل ولي یې نسیم کولای حتمن یې کوم ویې ویل موټر ته را وخپره.

موټر ته ور وختم موټر یې روان کړی کورته چپورسېدو ویې ویل دغه شل گونۍ وریجي او پینځه څلویښت گونۍ غنم دي نن سهار را ورسیدل دا به په دا پسخانه کي سره ځای پر ځای کړې ومي ویل سمه ده پر دواړو سترگو!

ماڅیگر آذانونه شروع سول ما هم نور د کار کالي الیش کړل او په گډوه مي اودس تازه کړ هغه سپری راغلي کار یې وکتی نور یې چېب ته لاس کړ تر څو پیسې راکړي په دا وخت کي

مي يو بڼغ واوریدی چي مخ مي ور واروی هغه هيله وه زمور د
صنف دوهم نمره دواړه له ډيري حيرانتيا څخه هک پک سولو
پدې وخت کي هيلي خپل پلار ته وويل پلاره! دی دلته څه
کوي؟ پلار يې وويل ولي لوري دی خو مزدور دی. هيلي پلار
ته وکتل پلاره دی مزور نه دی زمور د صنف اول نمره دي پلار
يې په ډيري حيرانتيا ماته وکتل زويه ريښتيا! تا ماته وختي
ولي نه ويل! له څه پوښتونو وروسته يې راته وويل زويه ددې
وروسته به ته روزانه نه کوې ومي ويل!

- خو پدې سره زمور ژوند روان دي!

- وې ويل! له دې وروسته هره مياشت راځه زه شپږ شپږ زره
افغاني درکوم تر هغو چي ستا مکتب خلاصيري مصرف دي زما
پر غاړه دي.

ژوند همداسي تيریدی او د دغه کال تر پايه به ورتلم او پيسې
به مي ورڅخه اخيستي خو ډير به شرميدلم د کانکور امادگي به
مي تر نيمايي پوري رسيدلې وه چي يو ځلي بيا مي پر مو د زړه

حمله راغلل دا ځل مي بيا پاکستان ته بوتلل نور لار او گودر را څخه ورک وه حيران وم څه وکړم ژوند پر دا ډول مخته نه تلی. د هیلې پلار مي په ځان نه کړې خبر او بیرته مي روزانې ته مخه کړل ددغه کال تر پایه پوري نور د هیلې پلار ته نه ور تللم هیلې شو ځلي راته وویل اتله ولي زما پلار ته نه ورځې؟ که شرمیرې زه به پیسې ورڅخه را اخلم او در کوم به یې ورته ومي ویل نه هیلې نور زه هم ځوان یم باید پخپل موټ پیسې وگټم او خپل ژوند خپله مخته بوځم تر ابده پوري خو به ستا د پلار څخه پیسې نه اخلم.

په دا خبره سره به هیله ډیره خوابدې سوله تقریبا یوه هفته وروسته تلیفون ته زنگ راغلی چي اوکي مي کړی نابنده سړی وو ویې ویل زه د هیلې پلار یم څنگه یاست ښه یاست؟ خبري مي ورسره وکړلې ویې ویل د جمعې ورځي ته راسه پکار مي یې ومي ویل سمه ده.

د جمعې ورځ وه ور روان سولم او ورغلم هلته چي ورسیدم

دروازه مي ټک، ټک کړل دروازه هيلي خلاصه کړل زه ورغلم
 پلار يې په برنډه کي ناست وو راته وې ويل راځه راځه اتله
 زويه دلته زما بغل ته کښينه ورغلم او بغل ته يې کښينستم تر
 سلام او روغبر وروسته يې وويل دا څو مياشتي ولي په پيسو
 پسي- نه راغلي؟ ومي ويل بابا زه هم نور ځوان يم بايد خپله
 کار وکړم تر ابده خو به ستا څخه پيسې نه اخلم ويې ويل ښه
 نو بيا به يو بل چم وکړو زما يو ملگري دی د هغه زوی ته
 درس وايه د مياشتي اته اته زره افغانۍ درکوي هغه ته درس
 وايه. ډير خوشحاله سولم فکر مي وکړی لکه وزري چي مي
 وکړلې غوښتل مي دا زيری ژر پر مور جاني او پلار جان
 باندي وکړم له څه خبرو وروسته مي خدای په امانې ورڅخه
 واخيستل او را ووتلم ولاړم او دا زيری مي پر مور جاني او
 پلار جان باندي وکړی.

دوې ورځي وروسته د هيلي پلار زنگ را ووهه او ويې ويل
 اتله زويه هغه نفر زنگ را وهلی وو! ويل يې دا استاد را

معرفي کړه ومي ويل کور يې چيري دی؟ زه به خپله ورسم ويې
ويل غرمه دواړه ورځو ومي ويل سمه ده.

د غرمې شا و خوا وه چي د هيلي کورته ورغلم پلار جان يې په
موټر کی کښینولم او دواړه د هغه نفر کور ته روان سولو هلته د
شاگردانو د پلاره سره کښینستلو. خپل زامن يې راته معرفي
کړل يو ايمل وو او بل ياسر وو تر څه خبرو اترو وروسته مو
اته زره افغانی ورته وويلي.

هغه نفر وويل ستا غريب وضعیت په کتو سره زه تاته اته زره نه
بلکي لس زره افغانی درکوم ډير خوشحاله وم. ژوند همداسي
پر مخ تلی د کانکور امادگي هم خلاصه سول او د کانکور
امتحان مي ورکړ طب پوهنځي ته کاميابه سوی وم.

زما اول انتخاب د کابل طب وو دوهم انتخاب مي د کندهار
طب وو همداسي مخته ډير خوشحاله وم او ژوند مخ پر بڼه
کیدو وو د طب پوهنځي د دوهم کال څخه فارغه کيدلم چي
الهام هم د کانکور امتحان ورکړی د کانکور په نتايجو کي هغه

هم طب پوهنځي ته کامیابه سوی وو.

ایمل او خالد ته مي همداسي درسونه ويل. زما دطب پوهنځي اخري سمیستر پر خلاصیدو وو یوه ورځ د ایمل پلار راته وویل زویه غواړې چې د تخصص لپاره ترکیبې ته په بورس کي ولاړ سي؟ ومي ويل ولي نه ځم ويې ويل سمه ده د تخصص امتحان به ورکړې نور کار خلاصیږي ډیر خوشحاله سوم ومي ويل سمه ده. امتحان مي ورکړ.

درې ورځي وروسته یې زنگ را ووهی ويې ويل پاسپورټ، ویزه او نور شيان دي سره برابر کړه کامیابه سوي یې په راتلونکې هفته کي دي سفر دی ډیر خوشحاله سوم.

دوې ورځي تیري سوې چې پر یوه نامعلومه شمیره زنگ راغلی تلفون چې مي پورته کړی د هیلې پلار وو ويې ويل!

- زویه یو ځل راسه پکار مي یې ومي ويل

- سمه ده! ورغلم ويې ويل زویه ماشاء الله دادی نور ډاکټر سولې مور دي په مرکه راواستوه. ډیر وشرمېدم. ومي ويل! هر

څنگه چې ستاسو خوښه وي.

مانښام چې کورته راغلم د مور جانې سره مې دا خبره شریکه کړل په سبا مې مور جانه ورغلل او د هیلې دستمال یې راوړی په کور کې دوې خوشحالی سره یو ځای سوې دوې ورځې وروسته د تخصص لپاره ترکیبې ته روانیدم او په نن مانښام یې د هیلې دستمال راوړی.

له خدایه ډیر راضي وم او ژوند په ډیر ښه ډول مخته روان وو الهام هم طب پوهنځي ته کامیابه سوی وو د پلار جان یوه، یوه خبره مې را یادیدل د خوشحالی په خوند هغه وخت پوهیږې چې غم درباندي تیر سوی وي او سختی درباندي تیري سوي وي.

له څلور کالو تخصص څخه وروسته زه خپل وطن ته راغلم لومړی مې د خپل پلار جان او مور جانې لاسونه ور مچ کړل دوې ورځې مې په کور کې استراحت وکړ او نور لوی مهمند ته ولاړم او په لوی مهمند کې د یو نامتو ډاکټر په صفت د زړه

د جراحی متخصص وظیفه راکړل.
مياشتنی معاش مي يو لک افغانی او په هره عملیات کي نیمى
پيسې زما او نیمى پيسې د هسپتال وې ژوند په ډیر بڼه ډول
پر مخ روان و. يو کال وروسته زما او د هیلې واده وسو او نور
د تل لپاره خوشحالیانو موږ ته مخه کړل.

یوه ورځ روغتون ته ننوتلم یوې بودۍ مي تر پښو لاسونه
راوگرزول وې ویل زویه غریبه یم کومک راسره وکړه! مور
غریبان یو! تر لاس مي ونیول راپورته مي کړل سترگو ته مي
یې چي وکتل یو ډېره زړه لږزه ونکې صحنه مي سترگو ته
ودرېدل هغه ورځ په کوم کي چي زما پر مور د زړه حمله
راغلې وه زه لکه لېونی یوې او بلي خواته به مي ځغستل هر

چا به چي ماته وکتل نو تر سترگو به یې اوبنکي تللې هیڅوک
هم نه وه چي ماته دلاسایی راکړي یوازي همدا سپین سرې
وه چي ماته یې دلاسایی راکړل ومي ویل موري پورته سه! څه
مشکل دي راته ووايه په ژړا یې راته وویل زویه کوچنۍ لور
مي مریضه ده د زړه عملیات غواړي خو زه د دومره پیسو وس
نه لرمه! هر چاته ورغلمه خو هیچا هم زما خبرو ته غورځونه
نیوي زویه یو ځلي هغه کمپیوتر کار ته ورغلمه خواست او
زاری مي ورته وکړلې خو هغه ډیري بدې خبرې راته وکړلې!
او په تپلو تپلو یې د هغه ځایه څخه راوايستلم زویه خدای ته
مي امید دي تاته مي امید دي یو لاره راوښوه تر څو زما د زړه
توتیه جوړه سي د بودۍ خبرو زه یو ډېر لیري وخت ته ودرولم
هغه وخت په کوم کي چي زما د زړه پر توتیې د زړه حمله
راغلې وه او زما سره پیسې نه وې د بودۍ په برغ را په خود

سولم راته ويې ويل زويه ته ژارې! بودی مي تر لاس ونيول
 راپورته مي کړل ورته ومي ويل موري راځه زما سره!
 د مدير د اطاق خواته ور روان سولم او دروازه مي ټک ټک
 کړل له هغې خوا د مهرباني راځی! بڼغ وسو دروازه مي
 خلاصه کړل مدير عينکي پر سترگو کړي وې او يو مجله يې
 کتل د مجله څخه يې سترگي راپورته کړلې وې ويل او ډاکټر
 صاحب تاسي! راولاړ سو او ټينگ يې په غېږ کي ونيولم پر
 ملا يې ټپ راکړ وې ويل راځه کښېنه! ولي ولاړ يې! په دې
 وخت کي بودی هم اطاق ته رانوتل ورته ومي ويل راځه
 موري کښېنه بودی. کښېنستل مدير ته مي وويل ته يو کار
 وکړه نور د کمپيوټر کار له اخلاقو تر پزي راغلي يم يا دي نور
 اخلاق سم کړي يا دي استعفا ورکړي مدير راته وويل زه به
 يې راوغواړم ته يوڅو خبري ورته وکړه که نسو اصلاح نور د
 کاره جواب دي. ومي ويل صحيح دي ټيليفون يې راپورته کړ

کمپیوټر کار ته یې زنگ ور ووهلي او ورته وې ویل ژر زما
ادارې ته راسه دوه دقیقه بعد دروزه وټکېدل مدیر د راحی ږغ
پر وکړ دروازه خلاصه سول کمپیوټر کار راننوتی مدیر ورته
ووویل کښنې! کمپیوټر کار چي بوډي ته وکتل نو د مخ رنگ
یې ژر سو مخ مي ور واړوي ورته ومي ویل:

- ښه محترمه دا پېژنې! ده په ترتري ژبه وویل ه...ه...ه...ه...هو
دا...دا یواري درمخه زما دفتر ته راغلې وه ویل یې پیسې را
لږ کړه!

- په تمسخر مي وویل جنابه! نو تا څه ورته وویل!

- وې ویل م...م...ما ورته وویل چي ووځه!

په درد مي ورته ووی د پایوزانو سره سپری داسي کوي سترگي
یې کښته واچولې ورته ومي ویل نن دي دداسي کارو اخيري

ورځ وه که بله ورځ ماته دداسي شکایت خبر راغلي نو نور د
کاره جواب یې! وې ویل سمه ده ښاغلي!

ومي وی نور تلی سې دی ولاړ سو په جېب کي مي لاس
نیستی پیسې مي را وکښلې او بوډي ته مي ورکړلې نور د
مدیر له اطاقه راووتم او خپل د کور پر خوا روان سوم فکر
مي ډېر خراب و. کور ته چي ورسېدم دروازه مي وټکول.
دروازه الهام خلاصه کړل کور ته ورننوتم خپلي خوني ته ولاړم
لږ وخت وروسته دروازه خلاصه سوله د هيلي ښځه مي
واورېدي ویل یې پورته سه شیدې مي درته راوړې را پورته
سوم دې گیلان را کړ وې ویل یو خو ته هم هر وخت په فکر
کي یی نن دي بیا په چشي طبیعت خراب دي ومي ویل هره
ورځ له غریبانو سره مخ کېرم زړه مي ډېر درد پر کوي خو څه
وکړم هسپتال زما نه دي چي مفت یې عملیات وکړم نه پوهېږم
څه وکړمه بیخي لار را څخه ورکه ده. هيلي راته وکتل او وې

ويل ولي يو خيريه بنسټ نه جوړوې سترگي مي ورپورته
کړلې ومي ويل واہ خونده بنياسته فکر!
په سبا مي د ځينو خلگو په مشوره سره يو ځاي محکمه رانيول
او د اتل خيريه بنسټ په نامه مي يو خيريه بنسټ جوړ کړ او
د خلگو خدمت ته مي وړاندي کړ.

او بالاخره هغه خوب مي ياد ته راغلي کوم چي له نن څخه دولس
کاله مخکي ما ليدلی وو هغه خوب په کوم کي چي يو سپين ږري
سړی راسي راته ووايي زويه ته کولای سې په تعليم سره خپله کورني
وژغورې له ځانه داسي څوک جوړ کړه چي خدمت وکړي نه داسي
څوک چي د وطن غوښتي وځوري. پر تاسو به ډېر سخت حالات
راسي خو د تعليم لمن مه پرېږده. او بالاخره د تعليم په واسطه دادي

زموږ کورني له کم حالت څخه کم حالت ته راوړسېدل.

غونډتل مي چي خپل هيواد ته خدمت وکړم او دا مي يوازنی هيله ده

پای

یادانست

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

یادانست

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

د ليکوال پېژندنه

فرهاد احمد صديقي د فريدون صديقي زوي او د مرحوم حاجي صديق صديقي لمسی دي چي په ۱۳۸۸ هـ ش کال په کندهار زېږېدلي دي. اسلامي زده کړي يې د کندهار په ځينو مدرسو او لومړني عصري زده کړي يې په آشنا عالي لېسه بيا په ويسا اکاډمي او فالحال د کندهار شاه حسين هوتک افغان ترک د هلکانو عالي لېسه د دولسم ټولگي زده کوونکي دي. اصلي د کابل اوسېدونکي خو فالحال په کندهار کي ژوند کوي. نوموړي اوس ۱۶ کلن او تر ټولو لوي ارمان يې خپل هيواد او مورني ژبي ته نه ستړي کېدونکي خدمت دي.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**